

Юлія помълча малко; само бѣнъето на гърдыгъ и и искрытъ огъ очитъ и обличявахъ болката на нараненото и тщеславіе.

— Чувамъ че си тессалійка, рече найподирь като прекъснхъ мълчельето.

— Да.

— Тессалія, мѣсто на магитъ, на мускытъ, на любичето, повторь Юлія.

— Славь са за прѣрицателитъ си, отговори Недія болзливо.

— Не знаешъ ли ты нѣкое либиче?

— Азъ! извика слѣпата която са причѣрви, азъ! че какъ е възможно? не, безъ сумнѣніе.

— Зло за тебе; харизала быхъ ти много злато, за да испушишъ свободата си, ако да знаеше ты туй искуство.

— Но по коя причина, попыта Недія, си подкави богатата и прѣкрасна Юлія да прибѣгва за таквази работа до една робыня? не е ли тя дарена съ богатство, младость и съ прелести? не и ли сѣ доста тѣзи свойства и прибѣгва на магята?

— Спакытъ тѣзи нѣща сѣ доста за да покорѣтъ сѣкиго чельовѣка, освѣнь едного.

— И този еднѣнь? . . . попыта бърже тессалійката.

— Не е Главкъ! отговори еще по бърже Юлія и съ женскя приструвка, не е Главкъ!

Недія успокоена въздъхна.

— Но приказката за Главка и за любовьта му, рече подирь малко Юлія, докара ми на умъ туй що думать хората за либичето и помыслихъ, да не бы онъзи, азъ за туй нито са грижж, нито го познавамъ, е употребила таквози средство за сполуката на любовьта си. Слушай, слѣпа цвѣточнице; азъ обычамъ, . . . и (може ли Юлія да преживѣе таквози признаванье?) и не са обычамъ. Туй унижава . . . не унижава, но распаля моето честолюбіе. Жилаяхъ да виджъ неблагодарныя у краката си . . . не за да го издигнжъ но за да го отрутыжъ. Чухъ че си тессалійка и помыслихъ че по любовытство на дѣтинскы ви възрасть може да си изучила тайната наука на отечеството си.

— Не, не, за зла честь! промърмора Недія.

— Благодарѣжъ та поне за готовностьта ти, рече Юлія която не познаваше значеніето на възклицианіето, «за зла честь!» Но нажи ми; ты чувашъ слугынитъ като говоржтъ, и които повече вѣрванъ въ таквызи тайнства и лесно прибѣгватъ на магята за сполуката на любовьта си. Може даже да знаешъ ако има днесъ въ Помпѣи нѣкой